382

SORIN STĂNESCU

FANTASTICA SPADĂ A CAVALERULUI JOOST VAN DICK

* * *

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

382

SORIN STĂNESCU

Fantastica spadă a cavalerului Joost Van Deck

ARTUR LUNDKVIST

SUEDIA

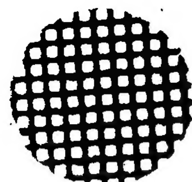
PERIPLU SIDERAL

MARCEL LUCA

„PREGĂTIȚI O PORȚIE ÎN PLUS..."

DISCUȚIE CU UN VENUSIAN

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta desen: VICTOR WEGEMANN
Desene interioare: AUREL BUICULESCU
Prezentarea grafică: ARCADIE DANELIUC

Colecția „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XVI
15 octombrie 1970

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Fizicianul belgian Roger Lacombe, răspunzînd invitației făcute de prietenul său, arheologul Fabien de Meirleyr, de a-și petrece week-end-ul împreună, este rugat de acesta să-l ajute la dezlegarea unei enigme. Este vorba de legenda sumbră ce învăluia una dintre piesele cele mai prețioase din bogata sa colecție de antichități : spada alchimistului olandez Joost Van Deck, armă care ar fi avut puterea de a ucide fără urme, de la distanță.

De asemenea, Fabien de Meirleyr îi povestește prietenului său ultima aventură a misterioasei spade. Intîmplarea avusese loc de curînd. Intorcîndu-se acasă cu mașina, Fabien a fost victima unei agresiuni. Un bandit l-a doborît și i-a furat sabia. Apoi însă, uimit și îngrozit, tîlharul își ucide complicele, din spadă țîșnind un adevărat fulger. Medicul legist care a venit la locul crimei consideră întîmplarea drept o halucinație a lui Fabien ; necunoscutul ar fi murit dintr-o simplă criză cardiacă. Arheologul susține că lovitura fusese pusă la cale de cineva care cunoștea strania însușire a sabiei.

In fața acestor relatări, Roger Lacombe rămîne totuși sceptic, mai ales că încercarea pe care o face de a dezlănțui puterea magică a spadei se arată fără efect.

Pentru a risipi îndoielile lui Roger, Fabien îi povestește o întîmplare la care asistase cu douăzeci de ani în urmă, în timpul războiului.

Căutînd să dezlege enigma aceleiași săbii, maiorul german Richard Schäffer, găzduit peste noapte împreună cu aghiotantul său Chatelet, moare subit, în chip ciudat, exact în același fel în care murise unul dintre agresorii care voiseră să fure spada.

Culmea era însă faptul că împrejurările acestor două morți tragice coincideau cu cele relatate în documentele vechi cu privire la viața și moartea alchimistului Joost Van Deck, deținător al acestui înfricoșător secret. Atît în scrisorile hangiței Ulryke Van Veen, care îl iubise, cît și în două procese-verbale descoperite de Fabien, erau povestite morțile a doi cavaleri spanioli și chiar a lui Van Deck într-un mod identic și datorită aceleiași săbii blestemate. In toate aceste împrejurări, „duhul cel rău" care slujea această spadă apăruse sub forma unei lumini orbitoare !

In fața unor probe atît de numeroase, Roger Lacombe se simte fascinat și se decide să dezlege misterul spadei lui Joost Van Deck.

SORIN STĂNESCU

Fantastica spadă a cavalerului Joost Van Deck

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

La auzul acestor cuvinte, înfățișarea alchimistului s-a schimbat deodată cu totul. Chipul i-a pălit îngrozitor, privirea rătăcită căuta parcă peste tot un sprijin și, cu tot focul puternic, care răspîndea o căldură înăbușitoare, corpul alchimistului părea scuturat de friguri.

„Înălțimea Voastră nu poate crede asemenea nerozii absurde, născocite de minți simple care vor să mă piardă" — a murmurat el.

„Să nu pierdem vremea, magistre Van Deck — i-a tăiat vorba ducele. Știu totul. Știu că această sabie a dumitale are puterea magică, drăcească de a ucide fără greș, fără zgomot, fără urme, de la distanță, pe oricine, fără putință de scăpare... Vreau acest secret și mi-l vei da cu orice preț. Dacă vei fi înțelegător, voi ruga pe Maiestatea Sa regele Filip al III-lea, marele stăpîn peste sfîntul imperiu al Spaniei drept-credincioase, să te grațieze și te vom surghiuni într-una dintre insulele noastre calde, unde vei trăi îndestulat și bogat pînă la sfîrșitul zilelor tale și unde îți vom trimite, dacă vrei, și pe femeia Ulryke Van Veen să fie alături de tine. Iar dacă ai nechibzuința să refuzi, o faci zadarnic. Nu uita că mi-ai ucis unsprezece soldați și ofițeri cu sabia ta blestemată, fără să mai pomenim de credincioșii mei cavaleri Juan și Diego. Spre ghinionul dumitale, magistre, de data aceasta ai fost văzut. Ai fost văzut nu numai de unul singur, ci și de morarul lîngă

a cărui moară te-ai bătut. Şi ceea ce e mai rău, ai fost văzut şi de confesorul său, sfîntul părinte Silvester, care a înaintat îndată un raport Ordinului Iezuiţilor şi unul celui al Inchiziţiei. Înţelegi, Joost Van Deck? Oricum, nu ai scăpare. Am ordin să te predau în cele din urmă Inchiziţiei, şi chiar dacă de mîna mea ai putea, printr-o minune, scăpa cu viaţă, acolo, magistre Joost, vei spune totul, absolut totul! Te vei tîrî la picioarele lor, implorîndu-i să se oprească, şi vei spune şi cîte fire de păr au avut pe cap bunicul şi străbunicul tău, Joost! Nu crezi? Ei bine, am să-ţi citesc un mic raport pe care oamenii mei l-au interceptat în Franţa de la un curier în drum spre Madrid. Ascultă... Ajuns cu povestirea aci, Fabien desfăşură unul dintre cele două suluri îngălbenite şi citi:

«Rugăm pe Eminenţa Voastră să facă uz de întreaga influenţă pe care o are asupra Maiestăţii Sale Regale pentru ca să se dea un înalt ordin Înălţimei Sale Don Diego, duce de Motilla, pentru a ne fi predat imediat numitul Van Deck Joost, eretic, alchimist şi vrăjitor, pentru a-l pune la cazne spre a-i smulge, pînă la moarte şi cu orice preţ, secretul făuririi unei săbii magice, blestemate, care poate ucide fără urme şi zgomot, de la distanţă. Acest lucru are în ochii noştri o importanţă capitală, puterea noastră putînd astfel deveni invincibilă. În caz de nereuşită, vă înştiinţăm în mare taină că vom recurge la înlăturarea prin forţă a însuşi marelui duce şi chiar la suprimarea sa, dacă cerinţele cauzei noastre o impun»".

— Acesta e documentul autentic, pe care l-am cumpărat acum cîtva timp de la un anticar din Rotterdam, spuse Fabien. Din celelalte note şi povestiri despre Joost se pare că, după ce ducele i-a citit verdictul, cîteva secunde alchimistul va fi rămas împietrit, apoi brusc s-a aruncat asupra mesei şi, luînd cu iuţeala fulgerului tot ce-i cădea la îndemînă: retorte, pergamente, sabia, un flacon de aramă, le aruncă pe toate în para uriaşului foc din şemineul gigantic şi afumat al cavei.

„Gardă, la mine! a strigat ducele, şi în cîteva clipe nefericitul Joost Van Deck a fost imobilizat într-un colţ al camerei. Scoateţi totul imediat din foc!" — a răcnit apoi de Motilla ca ieşit din minţi.

Dar lucrul n-a fost prea lesne. În sfîrşit, cînd toate fură readuse cu destulă caznă afară din jeratic şi puse, fumegînd, pe jos, la un semn al nobilului spaniol, soldaţii acestuia dădură drumul alchimistului, care se prăbuşi frînt într-un jilţ.

Ducele s-a așezat calm în altul, față în față cu ostaticul său.

„Calmează-te, magistre Van Deck — a rostit el liniștit. Toate distrugerile astea nu-ți ajută cu nimic. Pînă la urmă secretul tot se va afla, cu sau fără voia dumitale. De altfel, faima dumitale s-a răspîndit în toate părțile. Și chiar dacă ai scăpa de mine, chiar dacă ai fugi de Inchiziție, te cunoaște poporul, te știu toți oamenii. De ei nu vei scăpa. Toți se vor năpusti asupra dumitale pentru a-ți răpi sabia sau secretul ei. La mine aici ești încă ferit. Dar afară? Afară vei fi cu adevărat pierdut. Crede-mă, așa va fi. Ești un om foarte inteligent, magistre, și îți dai seama că am dreptate. Cum tot vei dezvălui pînă la urmă secretul cuiva, de ce să nu mi-l dezvălui mie?"

„Da, Înălțimea Voastră, așa este, recunosc — ar fi spus Joost, după cum stau mărturie actele mele. Sabia asta este vrăjită, poartă cu ea un blestem, un secret cunoscut numai de alchimiștii inițiați de fraternitatea ascunsă a cavalerilor Rose-Croix. Duhurile care slujesc această sabie nu se află însă din păcate la dispoziția mea. Ele vin numai cînd vor".*

„Magistre Van Deck, nu mă lua drept prost! — a rostit apăsat Motilla. Povestea cu duhurile necurate s-o spui altuia, nu mie. Sabia te omoară de la distanță pentru că, probabil, aruncă un fel de foc grecesc otrăvitor. Arată-mi cum se face, dă-mi formula ingredientelor care ucid pe loc și eu îți voi cruța viața și te voi face bogat".

„Nu-mi fac nici o iluzie, Înălțimea Voastră. Mă aflu încă în viață tocmai fiindcă tac. În clipa cînd voi spune totul, voi fi suprimat pe loc, într-o clipită. Ce garanții pot să am eu că nu va fi așa?" — a replicat Joost Van Deck, frămîntat de gînduri. Ochii lui luceau curios și sumbru la lumina focului.

„Cuvîntul de onoare al unui Grande de Spania" — a rostit mîndru ducele de Motilla.

Joost Van Deck s-a gîndit cîtva timp.

„Bine — s-a hotărît el într-un tîrziu. Fie! Am să arăt Înălțimii Voastre secretul sabiei. Dar mai întîi, ascultați-mă cu atenție. Am săvîrșit un păcat grav și de neiertat călcîndu-mi jurămîntul și scoțînd la lumină unul dintre secretele magiștrilor mei. Toată viața am suferit de umilința de a vedea inteligența și înțelepciunea disprețuite, ignorate și călcate în picioare

* Ordin cavaleresc legendar, ai căror membri pretindeau că dețin secretele alchimiștilor.

cu brutalitate de forța oarbă a oamenilor mărginiți, îngîmfați și lacomi, dar înarmați și deci puternici. Am fost în permanență înnebunit de revoltă cînd am văzut că și cel mai abject și mai mărunt spadasin e mai presus ca putere a brațului său înarmat decît cel mai inteligent și sublim înțelept sau savant, deoarece acesta are mîinile goale! Am făcut imensa prostie să cred că voi putea păstra numai pentru mine acea forță supremă, cu care am vrut să aduc dreptate pe pămînt. Dar m-am supus orgoliului meu umilit de trufia nătîngă a unor proști mărunți. În loc de dreptate, sabia n-a făcut decît crime! Și în loc de una singură, vor apărea acuma mii...

Crimele se vor însuti, iar aceste săbii vor cădea pînă la urmă tot în mîinile acelorași mărginiți îngîmfați, răi și lacomi... Ce mizerie! Va trebui, duce, să plătesc într-o zi! Cine trage sabia de sabie va pieri! Veniți acum să vă arăt ce vă interesează. Scoateți sabia din teacă și țineți-o strîns, cu brațul întins!" Apoi Joost Van Deck s-a aplecat la urechea ducelui, spunîndu-i ceva în șoaptă. Pe urmă a strigat: „Acum!"

În acel moment s-a întîmplat un lucru înspăimîntător, uluitor. Ducele a făcut o fandare și în aceeași clipită, cu iuțeala fulgerătoare a unui tigru, Joost Van Deck a sărit drept înaintea sabiei, exact atunci cînd din vîrful acesteia a țîșnit deodată, cu un șuierat sinistru, o lumină orbitoare, ce l-a-nvăluit timp de o secundă! Apoi, cu ochii ieșiți din orbite și scoțînd un strigăt groaznic, s-a prăbușit ca trăsnit la picioarele ducelui, înlemnit și el de spaimă.

„Săriți! Trădare! — a strigat acesta cu glasul sugrumat, aruncînd sabia. S-a omorît singur, cu mîna mea. Gardă, la mine! Afurisită sabie! Blestem! A dus secretul cu el în mormînt! Ce prostie înspăimîntătoare! Să preferi puterii nimicnicia morții, iar strălucirii aurului bezna veșniciei! Blestemați să fie toți învățații ăștia smintiți!"

Și cronicarul încheia astfel — sfîrși arheologul de povestit și, răsfoind din nou caietele de note, citi dintr-unul un alineat subliniat cu roșu:

„Așa a pierit în mod tragic, fără glorie și din propria sa vină, magistrul alchimist, vrăjitorul Joost Van Deck din Rotterdam, răzvrătit și eretic, îngropat în taină și fără slujbă în curtea dindărătul castelului, uitat de Dumnezeu și de oameni. Odată cu el a fost îngropată și sabia pentru care el a făcut un pact cu Diavolul, afurisit fie-i numele în vecii vecilor. Amin!"

Numai că Joost Van Deck n-a fost uitat de toți oamenii. După cîteva zile, spaniolii retrăgîndu-se în grabă în fața răsculaților reformați din Țările de Jos, credincioasa Ulryke Van Veen a deshumat, pe cheltuiala ei, trupul nefericitului cavaler și l-a reînmormîntat în curtea mănăstirii Sf. Barbara. Atelierul a fost închiriat unui alt alchimist, iar o parte dintre manuscrisele sale vîndute vestitului pictor David Teniers cel Tînăr, care pictase atelierul alchimistului, au fost transmise ca moștenire de familie, și cîteva foi au ajuns pînă în zilele noastre, spre a fi vîndute unor anticari. Cît despre sabie, la moartea Ulrykei Van Veen, a fost vîndută unui armurier și apoi revîndută altuia, și pe urmă altuia. Faima legendarei arme s-a stins pe încetul, așa cum se întîmplă cu atîtea în istorie, pentru simplul motiv că niciodată de atunci nu și-a mai arătat puterea, iar din tragica și fantastica ei poveste nu s-au mai transmis decît cîteva vagi crîmpeie, ce mi-au fost și mie relatate, ca o simplă curiozitate amuzantă, atunci cînd am cumpărat-o, acum vreo treizeci de ani, într-o dugheană cu vechituri...

Cît despre procesele-verbale ale spaniolilor, acestea fuseseră lăsate la retragerea lor prin Franța mănăstirii Solligny-La Trappe, iar superiorul ei mi le-a dat mie în custodie, cu promisiunea că-i voi publica într-o lucrare de specialitate bibliografia vestitului abate de Rancé, reformatorul Ordinului Trapiștilor.

— Nu cumva ai tipărit ceva din cele ce mi-ai povestit? mormăi deodată răgușit Roger, întrerupîndu-l.

— Nu, rîse arheologul mai destins. Încă nu. Vreau să-ți cunosc întîi părerea.

Lacombe rămăsese din nou dus pe gînduri. Dacă întîmplările fantastice pe care le auzise nu erau simple năzăriri ale unei minți deranjate — își spunea el pentru a zecea oară —, atunci lucrurile puteau lua cît de curînd o turnură de-a dreptul sumbră.

— Ei, ce spui? se neliniști de Meirleyr.

— Mă gîndeam că, dacă zici că sînt destui care oferă o avere pentru a pune mîna pe sabia ta, înseamnă că pentru cineva anume ea are o valoare excepțională. Și nu înțeleg de ce. Una din două. Sau interesează valoarea ei ca obiect de artă, ca piesă istorică, și atunci am putea avea de-a face cu un colecționar maniac, sau interesează „puterea" ei misteri-

oasă, cum zici tu, și atunci este cu totul altceva. Prima variantă nu mi se pare prea plauzibilă. Un colecționar obsedat de o asemenea pasiune ar fi încercat să cumpere sabia, sau să ofere un schimb, sau, în sfîrșit, ar fi încercat un contact oarecare. Or, aici, dimpotrivă, se pare că a fost făcut totul pentru a nu atrage nimănui atenția asupra obiectului în cauză. De aceea cred că și pe viitor cel mai bun lucru este să nu dăm prin nimic de bănuit că am ști ceva în privința asta.

— Asta a fost și părerea comisarului de poliție. Pentru asta am și tăcut și nu ți-am spus nici ție imediat, iar în ziare n-au apărut decît două-trei rînduri, ce nu menționau nimic despre mobilul jafului din noaptea în care am fost atacat lîngă mlaștini.

— Atunci e perfect. După cum văd, dragă Fabien, ții grozav să mă antrenezi și pe mine în această aventură cu adevărat fantastică... Spune-mi numai cine să fiu eu? Sherlock Holmes sau doctorul Watson?

— Mi-e teamă că mai curînd James Bond, dragă Roger.

— Bine, fie și James Bond, dacă vrei, numai că mie în chestiuni de astea îmi displace amatorismul, așa că, într-un fel sau altul, va trebui să cerem sprijinul experților poliției.

— Bineînțeles, mon vieux, *bineînțeles. Inclin să cred, totuși, că versiunea mea va fi absolut de neînghițit pentru astfel de inși.*

— Firește că-i de neînghițit, zîmbi Roger. Și sper sincer că tu nu crezi în basmul cu blestemul, cu duhurile drăcești, în sfîrșit, în vreo putere magică, ocultă, nu?

— Oh, nu, desigur. In general, nu. Dar putem ști noi ce se poate ascunde îndărătul unor fenomene așa-zis magice?

— Ce tot vrei să spui? mormăi, din nou neliniștit, Lacombe.

— Vreau să spun, urmă gînditor Fabien, că foarte multe lucruri care astăzi sînt curente, profane, au fost cîndva, în trecutul îndepărtat, sacre, magice, secrete. Știi că la vechii egipteni geometria era ținută secret de preoții templelor din Theba și Memfis, cu tot atîta strășnicie ca și secretele atomice militare din vremea noastră? De unde putem ști dacă nu cumva multe dintre cunoștințele noastre științifice actuale nu erau cunoscute cu milenii în urmă? Și cine știe dacă nu erau cunoscute și alte invenții pe care noi nici nu le bănuim măcar și care s-au pierdut sau nici n-au ajuns pînă la noi, fiind cunoscute, poate, doar de-un grup infim de oameni, care și le-au

transmis, în mare taină, de-a lungul veacurilor... Dar să lăsăm asta. Crezi c-ai putea, dragă prietene, să-mi dai o mînă de ajutor? După cîte vezi, e o treabă primejdioasă...

Roger se lăsă încet pe spatele fotoliului:

— Ei, asta-i bună, Fabien, mă cunoşti doar prea bine... Ce să mai vorbim? Hai mai degrabă să facem un mic plan de bătaie. Dar mai înainte să lămurim cîteva chestiuni: Primo: este sau nu este sabia asta înzestrată cu puterea misterioasă, să-i zicem, de a ucide? Secundo: dacă da, atunci acest lucru se întîmplă printr-un mijloc natural sau ne găsim în faţa unui fenomen necunoscut, neobişnuit, hai să-i zicem paranormal? Tertio: cineva ştie despre puterea acestei săbii. Cine este şi, în primul rînd, cum a aflat? Şi întrebarea fundamentală: pentru ce vrea să ştie acest lucru cu atîta înverşunare?

— La ultima s-ar putea răspunde, cred eu, destul de simplu: omul meu este convins că a găsit un gen de armă excepţională. O armă care ucide fără zgomot, fără greş, fără a atrage atenţia, conchise Fabien.

— Sau, poate, cine ştie, e convins că se află în faţa unei anumite forme de energie de o mare eficacitate, o invenţie străveche, dar genială, cu un cîmp larg de aplicaţii în tehnică sau în industrie... E bine să ne gîndim şi la o astfel de eventualitate.

— Ah, acum încep să înţeleg de ce a început să te intereseze şi pe tine, oftă prefăcut Fabien. Roger rîse.

— Da, e drept, nu neg. Ceva îmi umblă prin minte cu privire la sabia alchimistului tău. Aş vrea însă să procedăm metodic şi te rog să mă ajuţi puţin. Avem elemente extrem de puţine şi va trebui să ne bizuim pe întreaga noastră capacitate de deducţie, pe forţa exclusivă a raţiunii noastre. Un singur amănunt, cît de neînsemnat în aparenţă, ne poate arăta drumul cel bun. Din păcate, timpul nostru e foarte scurt, şi acest timp lucrează împotriva noastră. După logica mea, omul tău, cel care te caută cu lumînarea, va intra din nou în acţiune şi asta foarte curînd. Din fericire însă, pare să fie handicapat de ceva ce-i îngreunează foarte mult mişcările: lucrează de unul singur. Pentru raţiuni care momentan îmi scapă, preferă să lucreze ca un „lup singuratic". Tocmai de aceea e nevoit să recurgă la indivizi declasaţi, de mîna a treia, care — după cum ai văzut — îi încurcă treburile. E, desigur, o simplă presupunere. Hai să vedem acum cine ar putea fi la

curent cu mînerul sabiei noastre. Cineva înaintea ta? Foarte puțin probabil, pentru că tu ai strîns singur toate acele date, disparate, ale poveștii... Lacombe făcu o pauză, pe urmă continuă: Ar mai fi cineva... Maiorul acela, Schäffer...

— Care e mort.

— Poate...

— Cum, poate?

— Exact așa cum am spus. Poate, nu însă și sigur.

— Haida de! Doar l-am văzut mort cu ochii mei, iar doctorul mi-a confirmat!

— Amîndoi l-ați văzut neînsuflețit, nu neapărat mort! Iar examinarea doctorului a fost făcută în mare grabă și cu emoție. Maiorul putea fi numai într-o stare de moarte aparentă. De altfel, singur mi-ai spus că, după ce te-ai trezit, nu l-ai mai găsit la locul unde fusese transportat...

— Ei, drăcia dracului, ce idee poate să-ți mai treacă prin minte, protestă Fabien.

— Sînt obligat să fac toate supozițiile posibile, zîmbi calm Roger.

— Bine, continuă. N-are rost să ne certăm pentru treaba asta.

— Așa. Urmează căpitanul Albert Chatelet. El a fost primul martor veritabil al fenomenului în zilele noastre...

— Din păcate și ăsta e mort. Să trecem mai departe.

— Mort? Cum mort? *Mi-ai spus doar că a fugit.*

— N-am spus că a fugit. Am spus doar că a sărit pe fereastră și că a dispărut. Casa însă era înconjurată de numeroase patrule și au tras în el cu toate armele. Doar am auzit foarte bine. N-a avut nici cea mai mică șansă de scăpare.

— L-ai văzut tu însuți mort? I-ai descoperit cadavrul sau l-ai văzut măcar întins pe jos?

— Nu, e drept... Asta nu înseamnă însă că nu sînt morți amîndoi. Și, dacă-i vorba să continuăm așa, atunci de ce n-ai presupune că Joost Van Deck, ca un merituos cavaler al Ordinului Rose-Croix, cunoscînd secretul rar de a trăi veacuri în șir, nu e și astăzi printre noi și încearcă să-și ia înapoi sabia...

— Păi, ăsta-i singurul mort și îngropat cu adevărat! zîmbi din nou Lacombe.

— Mort? Cine poate ști. Îngropat, nu...

— Cum? Doar tu însuți mi-ai povestit că iubita lui l-ar fi îngropat... și așa mai departe.

— Ulryke Van Veen a mințit. Află că, sub lespedea din cimitirul mănăstirii Sancta Barbara, unde cronicarul spune că l-a reîngropat, nu se află nimic. Eu însumi am pus să fie deshumat trupul legendarului cavaler, cu speranța că voi mai găsi ceva. Ei, bine, mormîntul era gol... Dacă Richard Schäffer a fost în letargie, de ce să nu fi fost și Joost. De ce a mințit Ulryke, nu știu. Poate a vrut să i se șteargă urma...

— Ah, așa vasăzică... La rîndul lui, Roger rămase înmărmurit. Chestia asta depășește orice margine...

— Să nu exagerăm! surîse Fabien. Hai să mergem mai departe cu presupunerile.

— Da, ai dreptate. Să mergem. Următorul este Klaus.

— Klaus? Bătrînul nostru Klaus? Ei, asta-i, ce-ți trece prin minte?...

— Nu-mi trece nimic. Continui numai inventarul. Spune-mi, îți mai amintești să fi povestit și altcuiva despre sabie?

— Cum nu, la ultimul meu garden-party, cel la care n-ai putut tu veni.

— Stai puțin. Spune-mi cu mare atenție, amănunțit, cui anume. Adu-ți bine aminte cum a fost.

— Nimic mai simplu. Să încep. Ți-am spus că la un moment dat s-a stins lumina electrică. Întorcîndu-mă aici, în sala mare, am văzut, spre supărarea mea, cum unul dintre tinerii și zvăpăiații mei invitați nu găsise altceva mai bun pentru a ațîța focul din șemineu decît sabia asta, la care știi cît țin de mult. Nu găsise vătraiul și o luase frumușel din perete, fără să se jeneze, și scormonea de zor cu ea jarul.

Am fost nevoit să-l pun la punct. Cred c-am fost cam nervos. La obiecția celor din jur, care ziceau că dau o importanță prea mare unei vechituri, le-am povestit la toți basmul lui Joost Van Deck. Erau în jurul meu roată aproape toți invitații. Firește, nimeni n-a socotit reală toată povestea asta și m-au felicitat veseli pentru rolul meu de Șeherazadă...

— Ai povestit cumva și despre întîmplarea cu maiorul Schäffer?

— Bineînțeles că nu!

— Mda. Chestiunea se complică al dracului. Ai lista tuturor invitaților?

— Te cred. Am să ți-o dau imediat.

— Mi-e teamă că n-o să-mi fie de prea mare folos. Totuși... Spune-mi, dragă Fabien, tu crezi cu adevărat că, în urmă cu veacuri și poate chiar cu milenii, oamenii ar fi putut cu-

noaşte secrete ale naturii şi ale ştiinţei pe care noi le stăpînim de-abia de cîteva decenii? Vreau să spun, crezi că nişte bieţi alchimişti, cu mijloacele lor atît de rudimentare, ar fi fost în stare să fabrice o asemenea armă de temut, atît de perfecţionată, cum bănuim că ar fi această sabie? E o chestiune extrem de importantă, pe care însă nu mi-o pot lămuri...

— Nu-i cu putinţă, Roger, să dau un răspuns categoric la o asemenea întrebare. Totuşi există unele date foarte tulburătoare în istoria umanităţii. În primul rînd, adu-ţi aminte că marile piramide antice, egiptene, au în ele înscrise distanţa exactă de la Pămînt la Soare, numărul „pi", calculul duratei unui an solar, raza Pămîntului şi greutatea lui, legea precesiunii echinocţiilor, valoarea gradului de longitudine, direcţia reală a Nordului. În al doilea rînd, noi încă nu putem explica în ce mod au putut fi construite, în ce fel 6 500 000 tone de piatră au fost aduse şi asamblate astfel, cum au putut să fie ajustate cu o precizie de jumătate de milimetru blocuri de douăsprezece tone. Poate prin secretul antigravitaţiei... Nici astăzi nu ştim prin ce procedeu puteau ei obţine lumina rece *cu care luminau galeriile acestor piramide, care nu prezintă nici o urmă de foc, de fum sau de funingine... Mai vrei un exemplu? Iată-l: Este raportul inginerului german Wilhelm König, însărcinat cu construirea unor canalizări la Bagdad. Inventariind diverse piese în muzeul de antichităţi din acest oraş, a dat peste nişte ciudate obiecte plate, găsite în Irak, de pe vremea dinastiei Sasanizilor, şi etichetate „obiecte de cult". Examinîndu-le minuţios, a descoperit, spre marea lui stupoare, că acestea erau nişte pile electrice, galvanice, care funcţionaseră cu o mie de ani înaintea celei a lui Volta!*

— Extraordinar! Ceea ce-mi spui tu acum e pur şi simplu fantastic. Asta îmi confirmă o anumită bănuială... Spune-mi, te rog, dar asemenea „arme secrete" erau pomenite în vechime?

— Te cred! Foarte multe legende vorbesc despre arme magice, atotputernice, cu care zeii şi eroii îşi învingeau adversarii. Adu-ţi aminte de „Jupiter Tonans", stăpînul zeilor, „mînuitorul de fulgere", de „săgeţile de aur" ale lui Apollo. La vechii tibetani exista credinţa în arma zeilor, în „Vajra", sceptrul sacru, denumire care însemna în acelaşi timp „diamant" şi „fulger", iar în Geneză găsim arhanghelul „cu sabia de foc", care păzea intrarea grădinii Eden, şi aşa mai departe. În legendele cele mai diverse găsim amănunte despre duhuri sau spirite păzitoare. Gîndeşte-te la lampa lui Aladin... Locurile

sau obiectele blestemate abundă, de asemenea, în textele vechi. De la blestemul ce trebuia să cadă asupra profanatorilor mormîntului faraonului Tutankamon și care, zice-se, a fost înfăptuit prin pieirea dramatică rînd pe rînd a arheologilor ce l-au descoperit în 1922 pînă la diamantul tragic al Orlovilor, o nesfîrșită serie de povești relatează despre asemenea lucruri, deși în mare parte fanteziste...

— Da, da. Cred că te-nțeleg, Fabien... Totuși aș mai vrea să-ți pun o ultimă întrebare. Pe teaca sabiei sînt gravate niște semne. Ai reușit să le descifrezi?

— Da. Sînt cîteva cuvinte în latinește, scrise criptografic, într-un alfabet „magic", denumit „Isiacum". Ele sună așa: „Consecro Te Ad Demiurgum Per Ignem": „Te consacru Demiurgului prin Foc", demiurgul *fiind în accepția magică principiul creator, imanent și diriguitor al lumii, iar „Foc", unul dintre cel patru elemente de bază, alături de „Aer", „Apă" și „Pămînt". E desigur o formulă magică de consacrare.*

— Evrika! strigă Roger, sărind în picioare, cred că am găsit! Fabien, eu în noaptea asta nu mă culc. Trebuie cu orice preț să dezleg misterul sabiei. Fii, te rog, bun și încredințează-mi-o cîteva ore. Oh, nu te teme! Ți-o voi da înapoi intactă. Sînt un tehnician priceput. Fii numai bun, te rog, și dă-mi niște ustensile și un ciocan de lipit. Tu culcă-te, iar eu am să lucrez în camera cu glasvand... Dar ce ai?

Fabien de Meirleyr îngălbenise brusc.

— Curios cum se repetă istoria în noaptea asta stranie, murmură el. Bine, ți le aduc pe toate. Se citea un fel de fatalism în vocea lui obosită.

Roger intră în camera cu geamul de sticlă mată, unde își aranjă niște instrumente dintr-o trusă pe care o avea la el. Reveni, luă încet sabia de pe perete și se întoarse în cămăruța cu glasvand, închizînd ușa în urma lui. Fabien mai aruncă un braț bun de lemne în șemineu, apoi, cu un oftat, se trînti înapoi în fotoliu.

Prin geamul mat de-abia pîlpîia lumina palidă a celor patru lumînări la care lucra Roger. Minutele, sferturile de oră, pe urmă jumătățile de oră începură să se scurgă chinuitor pentru Fabien. Nu se simțea îndemnat să-și deranjeze prietenul. Într-un tîrziu, se îndreptă spre fereastră, deschizînd-o larg. Un val de aer umed și răcoros năvăli în cameră. Departe, cețuri vinețíi pluteau printre copacii negri. Deodată i se păru, sau chiar auzi, un ușor scîrțîit de pași... Se lipi brusc de pe-

reae și privi cu precauție afară. Se îndreptă apoi flegmatic spre fundul camerei. Se aplecă peste birou și scoase încet dintr-un sertar un revolver, a cărui sclipire neagră fulgeră vag o clipită. Pe urmă umbra lui Fabien se topi după un fotoliu.

Nu se auzea nimic. Nu se vedea nimic decît cadrul cenușiu-violet al ferestrei deschise. În dreptul ei apăru brusc o umbră mare și nemișcată. Stătu așa mai bine de un minut, cercetînd precaut prin cameră. Apoi umbra uriașă încălecă pervazul și, o clipă, un chip fioros, încadrat într-o barbă țepoasă, se decupă net în rama ferestrei. Umbra merse încet de-a lungul peretelui, fără cel mai mic zgomot, pipăind cu mîinile. Căută cu înfrigurare în buzunare și scoase ceva nedeslușit cu care se îndreptă spre șemineul unde focul se stinsese. Își făcu de lucru scormonind cărbunii cîteva secunde. În clipa următoare, pîlpîirea unui chibrit aruncă o sclipire roșietică în ochii injectați și dilatați de înfrigurare ai borfașului. Nu izbuti însă să aprindă ce voia și scăpă printre dinți o înjurătură înăbușită. „Bébér-le-Poilu, gîndi înfrigurat Fabien de Meirleyr. Bébér Bărbosu. Trebuia să-mi închipui"...

Și atunci se întîmplă un lucru teribil. Prin geamul mat al camerei de alături a sclipit deodată, imens, copleșitor, o lumină fantastică, orbitoare, asemenea unui trăsnet. Silueta uriașă a bărbosului sări în sus ca un arc, cu ochii ieșiți din orbite și din gîtlej îi ieși un muget de groază. O secundă, Bébér stătu ca paralizat, apoi, cuprins de o frică animalică, de nestăpînit, aruncă obiectul din mînă și, năpustindu-se prin fereastră, dispăru în noapte. Fabien părea transformat într-o statuie. Nu îndrăznea să facă un pas, doborît brusc de o amintire înfiorătoare.

Atunci se deschise larg ușa și Roger ieși în prag, cu sabia în mînă. În ochii lui măriți de o uimire fără margini se citea lumina unui negrăit triumf. Părea că nu auzise nimic. Îl zări deodată pe Fabien și strigă :

— A mers ! A mers ! Fabien ! A venit duhul sabiei ! Am aici în mîinile mele secretul lui Joost Van Deck ! Pot să-l chem de cîte ori vreau ! Am găsit, Fabien ! Am găsit ! Intră și convinge-te !

Fabien de Meirleyr păși ca un halucinat în cameră. Pe masă stăteau trîntite unelte, mucuri de țigară, hîrtii mîzgălite cu desene, o lupă mare, lampa de lipit încă pîlpîind albastru, candelabrul cu cele patru lumînări aproape arse și, la mijloc, teaca ! Teaca desfăcută, ca o cutie lungă, în pîntecele căreia

sclipeau nenumărate misterioase şi minuscule plăcuţe aurii, aranjate una lîngă alta şi ghenuite în şiruri bizare, printre care şerpuiau nenumărate arabescuri argintii.

— Am reuşit să-i desfac teaca, Fabien, continuă febril, aproape strigînd Roger. De fapt s-a desfăcut singură. Ştii cum am reuşit? Printr-o pură întîmplare. Mi-a venit pur şi simplu în minte că lama nu e sudată, ci doar închisă printr-un mecanism ermetic, secret. Mi-am adus aminte de doctrina „ermetică", de care mi-ai povestit cîndva, şi care vorbeşte de o anumită dimensiune magică unde toate lucrurile sînt „pe dos", sînt inverse. Deus Inversus. Aşa că în loc să trag, am apăsat cu disperare şi, deodată, pac!, peretele tecii s-a deschis ca un resort! Cînd te gîndeşti că maiorul Schäffer s-a chinuit zadarnic o noapte întreagă! Nu putea concepe, săracul, că pe lume mai sînt şi lucruri pe dos... Ei bine, Fabien ştii cum merge această sabie? Vis electrica!... Aşa denumeau cei vechi electricitatea. Aşa o numeau şi Otto von Gőrike, şi constructorii buteliilor de Leyda. „Puterea electrică"... Sabia ta magică, Fabien, nu-i altceva decît o armă electrică! Acesta e tot dubul ei infernal! De altfel, asemenea exemple găsim şi în natură. Peştele-torpilă, ţiparul electric din America de Sud, ce descarcă un curent instantaneu de 600 de volţi, cu care poate paraliza şi un cal, aşa cum a observat von Humboldt.

S-au construit mănuşi electrice pentru poliţişti, bastoane electrice, şi, nu uita, „blitz"-ul sau „flash"-ul fotografilor poate da nenumărate descărcări de mare intensitate. Ei bine, sabia asta este oarecum asemănătoare cu arma submarină antirechin, despre care am auzit că a fost construită acum vreo zece ani la Harkov. Aceea e un fel de pistol cu o ţeavă de duraluminiu, lungă de peste un metru. Înăuntru are o baterie de circa 20 de volţi şi un transformator care îi ridică tensiunea la trei mii de volţi, cu care se încarcă un condensator special. E de-ajuns să atingi cu capătul armei rechinul ca să se descarce instantaneu condensatorul şi să-l ucidă. În trei secunde arma se reîncarcă, iar bateria ajunge pentru cinci sute de focuri. Puterea unei singure „împuşcături" este de 15 kilowaţi! Îţi dai seama?

Dar Fabien nu părea de loc dispus să-şi dea seama. Privea într-una fascinat teaca deschisă a sabiei.

— Pari a pierde din vedere, dragă Roger, două lucruri. Întîi că această armă omoară de la distanţă şi mai ales că omoară numai cînd vrea ea, cînd binevoieşte... dubul cel rău,

vreau să spun. Cum de nu-ţi trebuia asta? Ai văzut că, de nenumărate ori, sabia asta a rămas mută, cîteodată veacuri întregi! Şi, pe negîndite, într-un chip complet misterios, învie şi ucide... Aici e marele mister...

— Te înşeli, scumpul meu Fabien. Nu mai e nici un mister. Ia adu-ţi aminte! Ce s-a întîmplat totdeauna cu sabia cu puţin înainte de a ucide? Hai, fă o sforţare de memorie! Concentrează-te şi aminteşte-ţi. E ceea ce m-a izbit şi pe mine. Acum cîteva ore sabia asta era mută. Nu? Iar acum un sfert de oră a fulgerat! De ce? Ce s-a întîmplat cu ea? Nimic. Nimic afară de faptul că eu am încercat să-i dezlipesc presupusele suduri ale tecii cu lampa de lipit. Tînărul tău invitat, de asemenea scormonise cu ea jarul, iar a doua zi sabia l-a ucis pe tovarăşul lui Bébér! Maiorul Richard Schäffer — nota bene — a făcut acelaşi lucru ca şi mine şi a căzut răpus!... Trei veacuri după Joost Van Deck sabia „tace"... Tace fiindcă nimeni nu i-a ştiut taina, nimeni n-a făcut ceea ce trebuia să facă. Joost Van Deck a ucis pe cei doi călăreţi. Şi apoi sabia rămîne mută în mîinile ducelui de Motilla. Joost o aruncă însă în foc şi, cîteva minute mai tîrziu, cade el însuşi răpus. Iar pe teacă, Fabien, pe teacă scrie: „Consecro Te Ad Demiurgum Per Ignem"! Te consacru „prin foc"! Ei bine, Fabien, ştii de ce? Pentru că în această teacă groasă a fost montat un ingenios set de cupluri termoelectrice, prin sudura unor aliaje necunoscute, capabile să genereze prin încălzire o formidabilă doză de energie electrică! Sudurile neperechc, orientate spre partea supusă încălzirii, sînt în contact cu teaca, iar cele pereche, din zona rece, spre interior. Pentru a încărca o asemenea „baterie" de termocupluri, e suficient să încălzeşti puternic cinci minute la foc teaca metalică! Priveşte aici! Am numărat peste 400 de termocupluri, cam de zece centimetri fiecare, iar fiecare element este cam de un centimetru pe doi centimetri. Observi? Lucrul care mă uimeşte este că de-abia sînt zece ani de cînd firma „Radio Corporation of America" a pus la punct un termocuplu puternic, prin sudura dintre un aliaj de siliciu cu germaniu şi un alt aliaj nespecificat, toate montate „în sandviş", exact ca în teaca asta! Pila respectivă dă un randament mai mare de 15%, şi la o temperatură de circa 600—800 de grade un metru pătrat generează pînă la 10 kilowaţi! Şi acum, urmăreşte-mă, te rog, cu atenţie. Filigranele subţiri din aur de pe aceste „cloisonné"-uri nu sînt decît conductori electrici, care duc la un prim set de conden-

satori electrici, cam de 100 microfarazi fiecare, ce se încarcă în paralel şi se descarcă în serie, realizînd — împreună cu un număr egal de mici bobine aflate tot în teacă — un adevărat capacitron, capabil, la descărcare, să genereze un voltaj şi un amperaj imense! De aici curentul electric trece în spaţiul mînerului şi al lamei, unde se află o altă puternică baterie de condensatori, mai mici, şi dispozitivul de lansare... Da, Fabien — continuă Roger, strălucind de entuziasm —, marele, genialul secret al sabiei, un secret pe care noi astăzi încă nu-l cunoaştem, este că în spaţiul ionizat dintre cele două „cloisonné"-uri ale lamei se proiectează, la mare distanţă, un jet de plasmă rece, mai corect spus un plasmoid turbionar, extrem de luminescent, încărcat cu o doză uriaşă de electricitate, pe care o transportă pînă la primul obstacol, unde se descarcă instantaneu. Nu e vorba deci de o armă electrică directă, ci de un fel de „lans-plasmă" de mare energie, de un plasmoid capabil să se deplaseze singur în spaţiu, prin cine ştie ce artificiu tehnic ingenios. La început am crezut că e un fel de generator de ioni fierbinţi, de felul celor folosiţi în industrie la sudura cu plasmă, dar mi se pare că e vorba de ceva cu mult mai grozav, ceva ce se apropie de faimosul „fulger globular", atît de misterios şi paradoxal... De aceea, arma aceasta nici nu arde, nici nu electrocutează, ci provoacă prin descărcare o perturbaţie mortală în sistemul autonom excito-conductor al inimii. Ai auzit de „defibrilatorul cardiac"? Ei bine, sabia asta e un „telefibrilator". Produce de la distanţă o violentă fibrilaţie ventriculară, care opreşte inima instantaneu, cred eu, printr-o bruscă eliminare de ioni de potasiu, ceea ce provoacă un stop cardiac în sistolă... Da, da! Asta face cumplitul duh al sabiei. E de-ajuns să strîngi tare mînerul ca să se facă un mic contact...

Fabien îi urmărea cu greu peroraţia, privind prosteşte într-una la mozaicul sclipitor al complicatelor împletituri metalice care sclipeau auriu într-un păienjeniş de nepătruns.

Abia atunci observă Roger că Fabien mai ţinea încă în mînă un pistol...

— Ce e asta? bîigui el zăpăcit. Ce s-a-ntîmplat? Fabien pătrunse ca un somnambul în camera întunecoasă şi se aplecă pe jos să caute ceva. Ridică un fel de cilindru gros de trei degete şi lung de vreo 40 de centimetri. De un capăt atîrna un fel de fir.

— Nimic, Roger. Nimic. Mi s-a părut că văd o fantomă. Dar n-a fost nimic.

Fabien vorbea cu o tristețe teribilă în glas și părea foarte obosit și dezamăgit.

— Bine, dar ce ai în mînă? Fabien îi întinse tubul pierdut de omul cu barbă, cu un gest moale. Un fitil Bikford ieșea din extremitatea unui cilindru metalic avînd îndesat un kilogram de trinitrotoluen...

— Sfinte Dumnezeule! Un cartuș de trotil! Și tu umbli cu el așa! Asta îți face casa fărîme. De unde naiba l-ai cules? Distrat cum ești, ai fi în stare să-l arunci în sobă!

— Dar chiar era să fie aruncat în sobă... zise Fabien mai mult în șoaptă, băgînd tubul în buzunarul hainei... Îl am amintire de la unul care mina clădirile în timpul războiului..., minți el.

Roger observase îngrijorat comportarea cu totul ciudată a prietenului său și felul anormal de indiferent cu care urmărise fantastica lui descoperire. Apăsă înapoi ciudatul capac al tecii, care se închise cu un declic, băgă îndărăt sabia în teacă și o atîrnă înapoi pe perete, la locul ei.

— Haidem, dragul meu, să ne odihnim, zise el încet. O să continuăm mîine cînd vom fi odihniți... Și mai mult îl împinse pe Fabien de Meirleyr spre camera lui de culcare. Apoi se duse și el în odaia sa și, în cinci minute, se scufundă într-un somn ca de plumb.

Trecu poate mai bine de o oră. Zorile mijeau domol, decolorînd orizontul cu o lumină vineție și tristă. Pe scări cobora acum încet, fără zgomot, o umbră înaltă cu capul aplecat ușor pe umărul stîng. O umbră de care somnul nu se lipise de loc. Omul se opri o clipă cu brațele încrucișate, privind nemișcat peretele din dreapta șemineului. Apoi întinse încet amîndouă mîinile și desprinse o uriașă sabie. O puse ușor pe un fotoliu, ieși cîteva minute și se întoarse cu un braț plin de vreascuri, pe care le aprinse cu oarecare nerăbdare. Cînd focul porni să dogorească, scăpărînd scîntei, omul întinse cu un gest hotărît sabia, cu teacă cu tot, în para focului.

Pe urmă așteptă puțin să se răcească și o scoase din teacă. Se îndreptă apoi și deschise larg fereastra. Cercetă cu ochii gardul și cerul și zări la vreo treizeci de metri un șobolan de cîmp care ronțăia placid lîngă o tufă. Îndreptă încet vîrful sabiei spre el și așteptă. Apoi lăsă foarte încet brațul în jos.

„Nu. Nici măcar atît"... murmură el. Se întoarse cu spatele la fereastră și, îndreptînd sabia către peretele opus, strînse cu putere mînerul. Se auzi deodată un fel de șuierat și, din lama sabiei, țîșni cu iuțeala fulgerului un imens nor de extremă strălucire, care se izbi de perete cu o jerbă de milioane de scîntei mici ce sfîrîiră cîteva secunde pe bronzul tapetului. O clipă, omul rămase năucit, orbit, incapabil să facă o mișcare. Băgă apoi încet sabia în teacă și se așeză pe un fotoliu, mai mult căzînd. „Fii blestemată! murmură el de unul singur. Am să te distrug cu mîna mea. Știu eu cum! Nici urmă să nu mai rămînă din tine! Să nu mai faci nimănui rău!" „Nu există armă secretă! i se păru că aude în gînd un glas cunoscut. Toate armele au început prin a fi secrete"...

Fabien de Meirleyr apăsă brusc și energic teaca; cu un mic clinchet sonor ea se deschise cu putere, lăsînd la iveală nenumărate luciri aurii aranjate în mici rînduri regulate.

Fabien de Meirleyr deschise un sertar, zvîrli ceva înăuntru, se scotoci nervos prin buzunare, apoi se ocupă din nou de teacă. Se ridică în picioare. Dintr-o dată se calmase complet. Porni cu un pas elastic spre coridor și începu chiar să fredoneze vesel „It's a long way to Tipperary"...

„Ce dracu m-a găsit" — mormăi el mirat că fredonează un asemenea cîntec. Dar brusc se opri.

În lumina moborîtă a zorilor, o mașină cenușie frînase în dreptul casei. Din ea țîșniră patru indivizi în goană într-o manevră de învăluire. „Iată și deznodămîntul" — murmură Fabien. Închise brusc teaca sabiei și vru s-o prindă pe perete, cînd cineva țîșni cu iuțeala fulgerului prin ușa izbită de perete și împunsătura țevii unui revolver de calibru mare apăsă spinarea lui Fabien.

— Nu te clinti! tună o voce. Dacă te întorci, ești mort. Nu mișca și du încet la spate prețioasa dumitale comoară!

Fabien se execută cu un calm desăvîrșit.

— Bun găsit, iubite domnule Chatelet... Pot acum să mă întorc?

Cîteva secunde se lăsă o tăcere mormîntală.

— Poți! Ia loc în fotoliu, dar să nu faci nici un zgomot!

Fabien de Meirleyr se întoarse încet și se așeză în fotoliu, privindu-și cu insistență flegmatică musafirul. Înaintea lui ședea un om elegant, cu o barbă tăiată scurt și cu favoriți stufoși. Dacă n-ar fi fost fața aceasta asimetrică și urechile îndepărtate, aproape că i-ar fi fost peste putință să-l recunoască

pe tînărul căpitan Albert Chatelet cel de odinioară. De sub părul rărit și aproape alb, cobora o cicatrice oribilă care dădea un aer și mai moborît ochilor spălăciți ce intraseră acum în fundul capului.

— *Ia loc,* mon capitaine, *ne revedem doar după atît amar de vreme...* Apropo, *ce mai face prietenul dumitale Léon Degrèlle ?*

Chatelet părea că nici nu-l aude.

— *Te așteptam, scumpe domnule Chatelet. Mă miram că întîrzii atît. Iată-te în brațe cu prada mult rîvnită.*

— *Ai o mare doză de îndrăzneală, mult stimate domnule de Meirleyr, rîse sarcastic Chatelet, întinzînd încet revolverul.*

— *Aha, mda, vrei să mă cureți, articulă cu un glas ciudat Fabien.*

— *Nu, dacă vei fi ascultător. La drept vorbind, îmi ajung douăzeci și cinci de ani de mucegăire...*

— *Aha ! surîse Fabien. Înțeleg acum. Trebuia să-mi închipui curioasa dumitale absență...*

— *Înțelege ce-ți place. Află însă că sînt în stare de orice ca să-ți smulg secretul acestei arme...*

— *Ți-ai luat ce-ai vrut, rosti rece Fabien. Găsesc prezența dumitale de prisos. Mă și miră cum poți face dumneata asemenea lucruri pentru o vechitură de muzeu. E timpul să sfîrșim discuția.*

— *Oho, ar fi prea frumos pentru dumneata. Făcu apoi un semn și doi inși se năpustiră asupra lui Fabien, legîndu-l ca pe un sac. Și acum ai să-mi spui frumușel și repede cum merge jucăria asta ! Destul faci pe prostul cu mine, stimate domnule de Meirleyr... Dacă nu, trag ! Știi că nu glumesc în chestii de-astea ! Dă-i drumu' ! Unu !... Doi !... Chatelet ținti încet pieptul lui Fabien. Acesta avea o lucire stranie în priviri.*

— *Încălzește bine teaca... rosti Fabien cu vocea albă.*

— *Ah, bravo, așa îmi place, domnul meu. Minunat. Asta am bănuit și eu de la început ! Eh, regret că te părăsesc, se înclină el ironic. Făcu un semn și unul dintre oameni înfundă gura lui Fabien cu un imens căluș. Da, sărmanul maior Schäffer avea dreptate ! În teaca asta e aur ! E atotputernic ! Și acum rînji Chatelet, ia-ți adio de la ea ! Nici o poliție din lume n-o să creadă baliverncle dumitale. Te vor crede nebun. De aceea nici nu mi-e teamă. Și chiar dacă ai să faci vreun denunț,*

eu voi fi departe pe mare!... Adio, domnul meu! făcu Chatelet sarcastic cu mîna și dispăru pe ușă.

Se auzi un zgomot de demaraj, apoi se lăsă o tăcere mormîntală. Fabien de Meirleyr se liniști cu totul. Privea calm și resemnat scara pe care, cine știe cînd, avea să coboare Roger.

Nu făcu nici cea mai mică încercare de a se dezlega. Numai în privire i se citea o tristețe imensă. Orele treceau lungi, una cîte una, și Roger continua să doarmă tun. Dar, curios, nici Fabien de Meirleyr nu se arăta nerăbdător. Se însera de-a binelea cînd se auzi un zgomot sus și tînărul savant apăru vesel și bine dispus în capul scării. Dar surîsul i se șterse brusc de pe buze. Alergă apoi în goană și-și eliberă prietenul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici!?

— Ți-am spus că așteptam fantome. Ei bine, au venit! rosti cît se poate de calm Fabien, frecîndu-și mîinile și umerii pentru a și-i dezmorți.

— Dar, bine, unde e Klaus? De ce n-ai strigat?

— Nu țineam din cale-afară să-mi întîlnesc umbrele strămoșilor mei, zîmbi amar Fabien de Meirleyr. Iar Klaus e liber azi. E duminică.

Deodată Roger își aduse aminte de teribila lui descoperire și ridică brusc ochii pe perete. Locul era gol...

— Ce e asta, bîigui el, ce înseamnă asta? Ce-ai făcut cu ea? Un gînd teribil îi străbătu mintea. Cerule, au luat-o! Ne-au luat-o de sub nas! Dă alarma iute, telefonează la poliție! Nu pot fi departe! Oh, simt că înnebunesc! Îți dai seama ce s-a-ntîmplat?

Dar Fabien de Meirleyr părea ciudat de solemn.

— Calm, scumpul meu Roger, calm! Totul este acum prea tîrziu. Și de fapt eu nu mai țineam la piesa asta...

— Piesă? Roger rămase înmărmurit. Numești piesă un asemenea dispozitiv formidabil, o asemenea armă teribilă? Fabien! Am impresia că ești șocat! Vino-ți în fire, Fabien, trezește-te!

— Armă... Armă teribilă... Nu? Așa ai spus? Eu nu doresc, mie nu-mi trebuie așa ceva! Eu detest toate astea... Vocea lui Fabien era complet calmă, indiferentă, impersonală. O armă temută cere întotdeauna o alta și mai de temut. Iei silexul și omori un om. Atunci altul inventează sabia și omoară zece. Răsare altul, care face un arc și ucide douăzeci. Atunci apare un alt geniu, care face praf de pușcă și ucide două

sute... (Vocea lui Fabien devenea din ce în ce mai vibrantă.) Atunci celălalt scoate o mitralieră și doboară două mii, și apoi o grenadă, un obuz, un șrapnel, un brand, o rachetă. Și cade și bomba atomică și șterge două sute de mii, și bomba tritonică-două milioane, și bomba gravitronică...

Seara se lăsa încet și un cer verzui filtra cîteva stele reci prin fereastră. Fabien veni cu un braț de vreascuri și îndată focul roșietic, prietenos, învălui pereții în pîlpîiri calde... Dar nici un fel de sclipiri aurii nu mai răspundeau din perete. Cei doi prieteni stăteau tăcuți în fotoliu, și, în jurul lor, scuturi, lănci, măști dansau pe pereți hore ciudate. Fabien de Meirleyr îl privea pe Roger Lacombe ca din mari depărtări, cu o umbră de înduioșare parcă. Pe urmă se aplecă și întinse celui din fața lui un pachețel sclipitor, pe care-l luă din sertar.

— L-am scos pentru tine din teacă...

— Ce spui !...

— Poate poți totuși găsi ceva !

— Da, da, sigur... Păcat că Chatelet...

— Ce-i cu Chatelet ?

— Bine că nu știe s-o încarce.

— Știe...

— Cum ?

— Am spus „știe".

— Cum se poate ? Cine i-a spus ?

— Eu...

Se așternu o liniște deplină. Fabien de Meirleyr luă cu o mișcare foarte înceată o țigară de foi și-i mușcă gînditor vîrful.

— Știi, Roger, acum nu mai are nici o importanță că știe asta... Nu ți-am spus — arheologul își apropie încet havana de lumînarea groasă și o clipă chipul lui fu o mască sidefie. În locul gol din teacă am lăsat cartușul... Cartușul acela cu trotil... Și mîna lui Fabien de Meirleyr nu tremură nici o clipă în bătaia flăcării în timp ce-și aprinse țigara.

SFÎRȘIT

ARTUR LUNDKVIST
SUEDIA

PERIPLU SIDERAL

Stăteam și priveam prin fereastra astronavei. Uitasem de toate, atît de uimitoare priveliști se perindau prin fața ochilor mei.

Sticla groasă a hubloului îmi ținea loc de lentile; mărea de cel puțin zece ori. Obiectele depărtate păreau să fie foarte aproape, așa că puteam observa detalii ce nu le-aș fi distins cu ochiul liber.

Motoarele navei uruiau uniform muzical. Știam că pe bord mai sînt și alți oameni, dar fiecare era preocupat de altceva și eu nu mă gîndeam la ei.

Pierdusem noțiunea timpului. De cîtă vreme zburăm? Ce s-a întîmplat pînă atunci? Cum am părăsit Pămîntul? Ca să-mi amintesc, îmi trebuia un efort, dar eu n-aveam chef să-l fac. Eram într-o dispoziție bună și nu simțeam nici un fel de frică: dacă astronava era amenințată de vreo primejdie, acest lucru nu-l știam sau mă obișnuisem de mult cu el.

Eram pregătit să zbor astfel o veșnicie, ca și cînd m-aș fi aflat în afara vremii, nesupusă gravitației.

Priveliștea de după hublou se schimba necontenit, stîrnindu-mi mereu uimirea și încîntarea.

Imensitatea spațiului prezenta — în cea mai mare parte a lui — o culoare blîndă, de o adîncă întunecime albastră, uriaș sipet de catifea, plin cu strălucitoare giuvaeruri de constelații. Undeva, în depărtare, se perindau, cu toate nuanțele posibile, filamentele irizate ale nebulozităților stelare.

Din cînd în cînd, spațiul se lumina în trandafiriul aurorei. Erau și regiuni liliachii și mov, iar uneori drumul nostru trecea printr-o obscuritate apăsătoare de culoarea coclelii.

Praful stelar și cioburile meteoriților se prăvăleau în vaste cascade de scîntei. Aveam iluzia că trupul navei era cuprins de ploi stranii.

Soarele cînd se apropia, cînd se îndepărta de noi. Drumul navei fusese orientat la o distanță neprimejdioasă, totuși dogoarea astrului răzbătea pînă la noi.

Sorii se găseau într-o continuă agitație, întreaga lor existență era un neîntrerupt șir de explozii. Puteau să existe numai nimicindu-se, înghițindu-se reciproc, transformîndu-se treptat în gaze incan-

descente. Vedeam prin hublou aceste explozii protuberante orbitoare, izbucnind fără încetare din sori.

Ce priveliște cutremurătoare oferă aceste manifestări titanice ale vrajbei cosmice! Sau poate nu ale vrajbei, ci ale pasiunii? Așa sau altfel, aștrii se aflau la distanțe enorme de orișice vietate, rămîneau inaccesibili nu numai înțelegerii, ci și imaginației omului

Dar cele mai interesante erau planetele, înfățișarea lor, formele lor surprinzătoare, stranii. Cîteodată apăreau atît de aproape de navă încît o vreme ne acopereau întreaga vizibilitate și puteau fi cercetate cu de-amănuntul.

Despre cîteva dintre cele mai uimitoare planete voi povesti pe scurt, fără a încerca să-mi sistematizez observațiile.

Unul dintre aceste corpuri cerești era acoperit de nuferi, de uriași nuferi plutitori pe o apă de beznă, aproape întreaga-i suprafață îi era acoperită de frunze, doar ici-colo zărindu-se vreun luminiș. Frunzele păreau a fi urechi de elefanți, cusute între ele, numai că erau de culoare verde, iar nuferii aduceau cu aripile unor mori de vînt, arămiu-aurii, intens albastre, roșii, cu pete și cu fîșii înflorate.

Era lumea nuferilor, iar unicul sens al existenței ei părea să fie frumusețea rece și virginală a nuferilor. Sau poate că apa neagră de sub frunze mai tăinuia ceva, o nouă formă a vieții? Poate se produsese aici o catastrofă, o erupție vulcanică sau prăbușirea unui meteorit.

Am văzut și o planetă a noroaielor, unde țărîna și apa se înfrățeau într-o nesfîrșită mare gloduroasă, cu bășici roșii-gălbui, presărată cu ostroave cu iarbă buiacă.

Arbori lungi și subțiri, ramificați de ambele capete, fie în rădăcini, fie în coroane fără frunze, îmi apăreau ca niște copaci plutitori.

Aproape că nu se deosebeau de ei semianimalele sau semipeștii care trăiau în nămol; cînd și cînd se ridicau la suprafață ca să aspire aer; noroiul vîscos se scurgea de pe ei, lipindu-le ochii, tentacule, ca de moluște, își agitau în văzduh aceste făpturi.

Noroiul era sensibil la atracția celor două luni care se învîrteau în jurul planetei, în sensul invers mișcării ei de rotație. Sub acțiunea lor se deplasau munți întregi de noroi, se înălțau gigantice valuri cu creste de spumă roșcată, izbindu-se unul de altul, pulverizîndu-se în cascade.

Am întîlnit și o planetă a ciupercilor, extrem de umedă; acolo cernea necontenit oloaia. Numai în unele scurte momente vălul pămîntiu se rărea, dîndu-mi posibilitate să întrevăd pădurea de ciuperci.

Pe această planetă ciupercile creșteau într-o cantitate enormă, unele atingînd mărimea unor cisterne, și erau de toate formele posibile: cu pălării asemenea umbrelelor, cu pălării concave, ca niște cupe; din cînd în cînd se aplecau, vărsînd apa peste margini; ciuperci ce aduceau cu mănunchiuri de tuburi ca smoala ori cu ghemotoace de culoarea gălbuie a viermilor; ciuperci cu spini albaștri și ciuperci ce păreau niște baloane de mătase neagră; ciuperci în straturi aidoma unor coloane de farfurii așezate pe-o coastă, ciuperci ca niște gigantice rotițe de porțelan, de culoarea aramei oxidate; în ceea ce privește ciupercile albe, mîzgoase, ciupercile-ciu-

pite, ciupercile-tumori, ciupercile-negi, semănînd cu sîngele închegat, acestea înțesau planeta.

Toate aceste ciuperci duceau o viață parazitară — unele pe seama altora, cățărîndu-se și strivindu-se între ele, înmulțindu-se din propria năprasnică descompunere, umflîndu-se și zbîrcindu-se. E posibil ca în îngrozitoarea și tăcuta lor luptă pentru existență să fi emanat otrăvuri, dar acest lucru nu-l puteam decît presupune.

Acest mic corp ceresc reprezenta, pe cît am putut înțelege, un singur copac sferic, cu rădăcini tăinuite în adînc. Pe suprafața globului lemnos creșteau ramuri rare, purtînd un fel de frunze. În diverse părți ale acestei planete-copac puteau fi urmărite diferitele anotimpuri ale anului : verdeața de vară alterna cu priveliști dezolante, bătute de vînturile iernii.

Unele planete erau formate numai din apă, care se evapora necontenit și din nou se condensa în jurul unui nucleu de gheață.

Am văzut și planete numai de gheață ; se ridicau aidoma unor castele cu vîrfuri ascuțite, frîngîndu-se apoi în sloiuri, iar pustiurile strălucitoare de pe banchize păreau lucii ca oglinda, doar pe alocuri meteoriții lăsaseră brazde adînci, albe.

Mi s-a părut că am remarcat și planete alcătuite dintr-un văzduh aproape invizibil, condensat sub o nemaipomenită presiune. Acolo înfloreau nenumărate flori țesute din oxigen și lumină solară, nori suavi de flori, aruncînd o umbră discretă pe valurile de aer.

O altă planetă era compusă dintr-o fină pulbere cenușie, semănînd cu o negură solidificată.

Planete plate se roteau în zbor. Altele în formă de fus făceau naveta încolo și-ncoace, ca o suveică într-un război de țesut. Goneau planetele (dacă ele se mai puteau numi planete) constituite din tije metalice, încinse de tensiuni electrice. Formidabile descărcări electrice păreau că circulă în jur, asemenea unor lanțuri de foc sau mănunchiuri de lumină. S-ar putea să fi fost acumulări de particule metalice, invizibile ochiului omenesc, care ardeau pătimaș în sine, negăsindu-și nimic în preajmă către care să-și îndrepte energia.

Încă multe alte corpuri cerești — mari și mici — am avut prilejul să văd : din aur curat, din argint și din alte metale ; planete pustii, lipsite de atmosferă și de viață, șlefuite de viteza lor vertiginoasă ; corpuri cerești ca sorii morți, cimitire ivite probabil din haosul unor reacții atomice.

Amețitor treceau pe lîngă noi cometele și meteoriții. Nava noastră se ferea pe cît putea din calea lor.

Despre lungimea acestei călătorii în timp și în spațiu am o imagine cu totul tulbure. În jurul meu începuse tot mai mult să se întunece, ca și cînd s-ar fi apropiat noaptea cosmică. Sau poate că, pur și simplu, am adormit.

În românește de
DORIN A. GROZA și IACOB BABIN

MARCEL LUCA
TIMIŞOARA

„Pregătiţi o porţie în plus..."

În fiecare zi, invariabil la aceeaşi oră, luînd masa de prînz la bufetul expres „Semenic", m-am obişnuit să schimb amabilităţile de rigoare cu un bărbat de vreo cincizeci de ani, bine îmbrăcat, foarte volubil, veşnic pus pe haz.

Încetul cu încetul ne-am devenit într-atît de simpatici încît, atunci cînd se mai întîmplă să întîrzii (nu-l pot egala în punctualitate), mă aşteaptă, ciocănind nerăbdător cu degetele în tăblia mesei.

Într-o zi l-am întrebat cu ce se ocupă. Cum îi e felul, a izbucnit în rîs, bătîndu-se cu palmele pe genunchi, după care mi-a declarat pe un ton de glumă că vine din secolul al XXX-lea pentru a lua masa împreună cu mine. Fără a-mi da răgazul să mă supăr, mi-a povestit cele ce urmează.

Spiritul practic al secolului al XXX-lea a desfiinţat cu desăvîrşire servitul mesei „în contemporaneitate", fiecare membru al societăţii fiind expediat cu cîteva secole în urmă, acolo unde preferă un anume specific gastronomic.

Dezvoltarea noastră ne-a eliberat de orice fel de complexe în legătură cu faptul că ne hrănim pe socoteala înaintaşilor. E drept, totuşi, că nu le putem împărtăşi opiniile noastre, dată fiind meschinăria lor cea de toate zilele, pentru care nu le purtăm pică de vreme ce constituie o condiţie a existenţei lor istorice. De aici necesitatea de a acţiona într-un incognito perfect.

Pentru a nu duce un secol sau altul la faliment, cele 120 miliarde de oameni ai „prezentului" meu au fost distribuiţi, după preferinţe (pe baza unor laborioase calcule economice), din preistorie şi pînă prin secolul al XXVIII-lea.

Grupurile mai mari de trei persoane pot mînca nestingherite doar în perioada cuprinsă pînă în secolul I e.n., iar în unele zone geografice chiar pînă în secolele XV—XVI, în care gazdele cu religii politeiste nu pun întrebări şi fac totul pentru mulţumirea „zeilor" veniţi din cer ; unde mai pui că nici nu este necesar să apari în travesti...

Evul mediu european mărginit, bănuitor şi fanatic, cum îl ştim, ne-a creat nu o dată probleme complexe. Nu-ţi poţi face aproape niciodată siesta în linişte, că ba te pradă hangiul, ba te molestează o ceată de mercenari dezertori, ba eşti arestat ca vrăjitor cînd ai ghinionul să te „integrezi" de faţă cu un martor neprevăzut.

O vreme, pe cînd eram mai tînăr şi mai amator de senzaţii inedite, îmi stabilisem „cantina" prin 1625, într-un han de lîngă Comana, pe drumul care lega Giurgiul de Bucureşti.

Într-o zi, tocmai pe cînd îmi goleam ulceaua cu vin de Drăgăşani, au năvălit vreo şase turci puşi pe harţă. Văzîndu-mă deghizat în popă creştin, n-au întîrziat să mă provoace şi, înainte de a apuca să dispar, mi-au retezat capul şi şi-au însuşit cu neruşinare toată valuta.

Din pricina întîrzierii condamnabile cu care au acţionat serviciile de salvare ale firmei „Cronos", operaţia de refacere a durat nu mai puţin de 36 de secunde şi jumătate, oferindu-mi prilejul de a trînti un fulminant pamflet referitor la ceea ce numim „solicitudine şi pregătire" faţă de victimele „lăsate în voia hazardului".

Scandalul s-a dezlănţuit odată cu multiplicarea cuvîntului „hazard". Reprezentanţii firmei „Cronos", adînc lezaţi în mîndria lor profesională, au protestat vehement şi au însărcinat un robot din serviciul lor juridic să stabilească circumstanţele în care a avut loc accidentul.

Rezultatele au constituit o lovitură pentru mine ; s-a stabilit că cei şase asasini cu turbane verzi erau tot atîţia roboţi dirijaţi de prietenul meu Ber Cucci de la Oficiul de Planificare a Neprevăzutului, care se amuzase pe socoteala mea.

Cu concursul firmei „Cronos" şi al şefului ei, care dorea să împace lucrurile, l-am expediat pe amabilul meu Cucci să-şi ia prînzul nu într-un bistrou parizian din secolul al XX-lea, ci în mijlocul unor sclavi de pe o plantaţie de hevee din secolul al XVIII-lea. Cînd s-a întors, plin de vînătăi lăsate de cravaşa supraveghetorului, n-a zis nimic nimănui, dar a încetat să-mi mai facă vizite.

Oricum, de Evul mediu m-am lecuit, oprindu-mă, după cum vezi, la expresurile şi restaurantele secolului al XX-lea.

Fără nici o îndoială, vecinul meu de masă atît de bizar e scriitor de science-fiction. Cînd i-am spus-o, a rîs din nou, dar nu m-a contrazis. Ne întîlnim mereu, la aceeaşi masă, salutîndu-ne de departe cu un zîmbet de complicitate...

Discuţie cu un venusian

Oricine poate constata cu satisfacţie că venusienii s-au dovedit a fi nişte vecini excelenţi. Ne dau asistenţă tehnică, cooperează la eforturile noastre de investigare a spaţiului cosmic, ne mai fac morală, sînt, fără îndoială, indispensabili.

Cu toate acestea, rarele ocazii cînd iau contact direct cu noi devin pe drept cuvînt senzaţionale.

Iată de ce surpriza mea la vestea că voi călători cu Tttt Hapciu, renumitul „pămîntolog" venusian, a fost atît de mare încît i-am stră-

nutat numele vreo zece minute în șir, descumpănindu-l pe funcționarul care mă informase și obligîndu-mă să-i împrumut și batista mea.

Nu văzusem niciodată un venusian „în carne și oase", așa că satisfacția de a călători împreună cu o personalitate atît de proeminentă m-a instalat în cabina navei cu vreun ceas și jumătate înaintea orei stabilite pentru desprinderea de rampa planetoidului.

Cu puțin înainte de decolare, i-am văzut trupul scund și firav coborînd cu grijă prin trapa de serviciu.

Emoționat, m-am ridicat din fotoliu, iar în momentul în care s-a întors spre mine i-am strîns prin surprindere și atît de călduros mîna, încît abia după vreo trei secunde mi-am dat seama de nenorocire. Uitasem de faptul că vecinii noștri au temperatura corpului mai scăzută decît a unui bloc de gheață, așa că mîna mi-era inertă și acoperită cu promoroacă.

Am zîmbit chinuit, cerîndu-i companionului iertare pentru zăpăceala mea dictată de amiciție, spunîndu-mi în gînd că măgarul putea să se gîndească la un asemenea accident și să-și fi pus niște mănuși izolatoare.

Cu chiu, cu vai, am restabilit circulația sîngelui și odată cu ea și buna-mi dispoziție. Nava se urnise din loc și ne îndreptam cu repeziciune spre obiectivul nostru comun — baza de pe Deimos.

Țțț s-a așezat tăcut în fotoliul alăturat, aprinzîndu-și un trabuc uriaș, pe care-l solicita cu atîta îndîrjire încît nu m-am putut abține să nu-l interpelez :

— Se pare că tutunul nostru își găsește o bună piață de desfacere pe planeta dumneavoastră...

— Mda, mormăi el, țuguindu-și buzele verzi, e inofensiv. Dacă aș fi folosit vreo marcă venusiană, ați fi sucombat după circa douăzeci de secunde.

Am tăcut amîndoi o vreme. Mă cerceta din cînd în cînd cu ochișorii săi mici și mobili, fără pleoape, cu o curiozitate care mă indigna. „Al dracului viezurele ăsta, îmi filmează orice mișcare" — mi-am zis de cîteva ori.

Încetul cu încetul am intrat în vorbă, tratîndu-ne cu multă curtoazie unul pe celălalt, în ciuda multor opinii contradictorii.

— Domnu'Hapciu, am strănutat eu cu deferență într-un tîrziu, explicați-mi și mie ce anume v-a împiedicat să stabiliți mai curînd contactul cu noi... Că prea sînt cusute cu ață albă motivele oficiale...

— Viiijjj, zbiiirrr, vvviiijjj ! rîse el îndelung, exasperîndu-mă.

— Ei, dom'le, cum e ?! l-am întrerupt, făgăduindu-mi solemn că, dacă-mi răspunde, îi aplic un plasture pe buzele acelea de strigoi.

Și-a mai aprins un trabuc, după care, fixîndu-și visător privirea pe un aviz lipit sub trapa de acces care menționa că „în acest compartiment nu se fumează", a început cu voce egală :

— Țin minte că, acum vreo sută patruzeci de ani pămînteni, pe la începutul secolului al XX-lea, mi s-a defectat discul antigravific undeva, deasupra Floridei. Am planat, aterizînd cu bine într-o zonă mai izolată. Cînd am terminat reparația și mă pregăteam să urc în aparat, am înregistrat prezența unui om cu o plasă și cu o armă în mînă. Avea curaj... S-a apropiat pînă la cîțiva metri. Se gîndea că, dacă pune mîna pe mine viu, mă va vinde unui circ...

A fost necesar să-l paralizez pentru c-l împiedica să acționeze... Iată unul dintre motivele pentru care ne-am ferit de voi... Apoi atîtea conflicte, culturi atît de eterogene...

Da, tinere! Evoluția voastră spirituală e prea înceată și, ceea ce-i mai grav, e inadmisibil de inegală de la un individ la altul!

— Nu prea-nțeleg, am mormăit bătînd în retragere.

— Ei bine, chiar dumneata ai uitat că noi, venusienii, transmitem și descifrăm gîndurile de la distanță și în timpul călătoriei noastre, în pofida amabilității cu care m-ai înconjurat, n-ai gîndit întotdeauna lucruri frumoase despre mine...

...De aceea, pe cît putem, ocolim și acum contactele directe. M-am fîstîcit și n-am mai zis nici „pîs". A continuat: Dacă s-ar crea posibilitatea — numai pentru zece minute — ca voi, pămîntenii, să vă puteți citi gîndurile unul altuia, rezultatul ar fi o catastrofă generală, instantanee, mai puternică decît cea pe care ar fi putut-o provoca un conflict nuclear!

— Și-atunci?! am murmurat zdrobit.

— Peste multe generații de-ale voastre, atunci cînd sufletul oamenilor va fi atît de curat încît să nu mai aibă ce ascunde, atunci abia această funcție telepatică se va întrona de la sine în voi... Cam asta ar fi! Dar plasturele, te rog, să nu mi-l pui!...

Și rîse îndelung: „Viiiiji, zzzbîîîrrr, viiiiji..."

UMOR

Desen de IONEL LUCA

DISCIPOLUL: Lasă, magistre, nu spuneai chiar dumneata: „Un corp scufundat într-un lichid...".

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

dandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

IMPORTANT

Abonați-[illegible] termene cît mai lungi pe[illegible] vă asigura co[illegible]itatea în primire[illegible]

[illegible] unui abonament est[illegible]

- *[illegible]ual .... 24 [illegible]*
- *[illegible] șase luni .... 12 [illegible]*
- *[illegible] trei luni .... 6 [illegible]*

Abona[illegible] se fac [illegible]oficiile și agențiile PTT[illegible] și difuzorii de presă din întreprinderi, instituții, școli și licee.

COLECTIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”
■ ▾ OCTOMBRIE 1970
PREȚUL 1 LEU 41007